

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

L'embardissament

Les eleccions municipals i els pactes de govern posteriors no han ajudat gens a avançar en la via cap a la independència. Les interpretacions dels resultats que deien que el sobiranisme avançava han estat entre càndides i malintencionades. Ben al contrari, les municipals han accentuat la complexitat del procés i n'han mostrat amb cruïda els paranys, les ingenuïtats i els límits. Si algú comptava que després de les municipals el camí quedaria desbrossat, ja se'n pot oblidar: s'ha acabat d'embardissar.

L'OBSTACLE PRINCIPAL ja s'havia posat en evidència la tardor passada. Tenim uns partits –vells i nous– pensats per a un model autonòmic i els és molt difícil comprometre's per la independència sense assumir el risc d'una radical transformació, per no dir de la seva desaparició. Per tant, la major part de resistències ho són de mera supervivència. Per als unionistes, combatre la independència és la raó de ser. Però per als *dret-a-decidistes* també és una nosa. No qüestionen mai la sobirania d'Espanya, i qualsevol futura ruptura interna la condicionen a processos constituents que haurien de passar per una hipotètica i molt llunyana reforma de la Constitució espanyola. La declaració unilateral d'independència, segons Gemma Ubasart, secretària de “plurinacionalitat” –un terme més arnat que la monarquia– de Podem, és “un carreró sense sortida”. Vaja, que “*no se puede*”. I ara s'hi ha afegit Arcadi Oliveres de Procés Constituent: tot sigui per la confluència electoral de la dita esquerra rupturista. Vet aquí, doncs, la tercera via en què van fracassar Duran i el Pont Aeri, ara d'esquerres.

EN REALITAT, la independència de Catalunya és un obstacle per als objectius polítics més immediats d'aquesta esquerra, que són les eleccions del 27-S i, sobretot, les generals espanyoles. El combat per la justícia i els drets socials queda circumscrit a l'àmbit espanyol. I Ada Colau s'ofereix generosament a anar de bracet amb Artur Mas a reclamar els deutes fiscals a Madrid. I tant: ara sí que el govern del PP els farà cas... Com se sol dir, “ara ve, que vol dir moro!” En definitiva, que reculem deu o dotze pantalles, fins al 2003, com si no haguéssim après res del fallit procés de reforma estatutària.

EL QUE MÉS SORPRÈN de tot plegat és la ingenuïtat dels que pensen, des de l'independentisme d'esquerres, que podran reconduir aquest corrent polític, ara eufòric, cap al sobiranisme. Com piulava diumenge Ramon Masramon, citant Karl Popper, “una de les tasques més difícils a què s'enfron-

CÈLIA ATSET

Després de tot el camí fet, trobo naïf i decebedora l'actual condescència amb la tercera via, només pel fet que ara és d'esquerres

ta cada generació és aprendre dels errors dels que els han precedit”, fins i tot per als historiadors. Amb tot, endavant les atxes: els que confiïn en els processos de conversió exprés, que ho provin. Però, després de tot el camí fet, trobo naïf i decebedora aquesta condescència amb la tercera via, només pel fet que ara és d'esquerres. I em puc equivocar, però el més probable és que passi tot el contrari: que sigui el sobiranisme d'esquerres el que derivi cap a propostes per ajornar la independència –inclòs el 27-S–, deixant-la en *standby*, a l'espera dels grans canvis que han d'arribar a Espanya. Ho fa sospitar aquest ràpid canvi de *frame* que està substituint la Catalunya independent per la República Catalana –ho analitzava molt bé Lluís Bou a *El Singular*–, un espai d'ambigüitat més còmode per a sobiranistes i no sobiranistes.

AL FINAL, PERÒ, EL MÉS espectacular seria que el 28-S ens trobéssim que els únics que han quedat veritablement socarrats per l'aposta independentista, mantenint-la fins al final amb coherència –i ara que la UDC i en Duran se'n despenjaran–, fossin Convergència i particularment el president Mas. Qui ens ho havia de dir!